

תת"ע 7677/04/16 - בנשעיה רבקה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7677-04-16 מדינת ישראל נ' בנשעיה רבקה
תיק חיצוני: 90502487763

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקשת	בנשעיה רבקה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 1.6.2016.

המבקשת קיבלה דו"ח שמספרו 90502487763 ומייחס לה עבירה של נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שנאכפה באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3 בתאריך 7.10.2013.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזר עליה הקנס בסך 750 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקשת טענה כי לא ידעה אודות הדו"ח ואודות הדיון שהתקיים בהיעדרה.

המבקשת ציינה כי בכל תקופת מועד משלוח הדו"ח לביתה, הייתה בשמירת היריון. המבקשת הוסיפה כי באותה העת אביה החולה, שנפטר בשלב מאוחר יותר, שהה בביתה ולכן לא תפקדה. הבקשה לא נתמכה באישורים רפואיים.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדין נשלחה פעמיים לכתובה המעודכנת של המבקשת במשרד הפנים נכון לתאריך 1.6.2016, אך דברי הדואר חזרו בסיבה "לא נדרש". ומשכך מדובר בהזמנה כדין.

לטענת המשיבה פסק הדין בעניינה של המבקשת ניתן לפני למעלה משלוש שנים והבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ללא הסבר.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקשת טענה כי לא קיבלה הזמנה לדין .

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לבקשת המבקשת ולתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה פעמיים לכתובתה של המבקשת ברחוב רבי יהודה הנשיא 20/4 מודיעין עלית, וחזרה בציון ההערה "לא נדרש".

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקשת, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתה של המבקשת אך היא לא ניגשה לקבלה. במצב מעין זה תיחשב המבקשת כמי שההודעה הומצאה לה כדין ועליה הנטל להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

טענתה הכללית של המבקשת לפיה לא קיבלה לידיה את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקשת לא קיבלה את דבר הדואר לידי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.2018)).

המבקשת הוסיפה בטיעוניה כי נוכח העובדה שהייתה בשמירת היריון ולנוכח העובדה שמועד המשפט היה סמוך לפטירת אביה, לא תפקדה באותה העת. חרף החלטותיה, לא צירפה המבקשת אישורים רפואיים המעידים על מצבה הרפואי במועד הרלוונטי.

נימוקיה של המבקשת מבוססים על נסיבות מצערות וכלליות שאינן מיוחדות ליום הדיון עצמו ואינן מצדיקות את ביטולו של פסק הדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

לא מצאתי כי נסיבותיה האישיות של המבקשת, שאינן מבוססות באסמכתאות, מעוררות שיקולי צדק ייחודיים המצדיקים ביטול פסק הדין.

במקרה שבפניי המבקשת לא העלתה כל טענה נוספת באשר לעיוות דין שעלול להיגרם לה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

פסק הדין בעניינה של המבקשת ניתן בשנת 2013. הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ללא הסבר המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחת.

לפנים משורת הדין מורה על ביטול תוספת פיגורים. המבקשת תשלם את הקנס עד ליום 6.11.19.

מזכירות תשלוח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ט, 12 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.

